

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Ямбол, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил М. П.

Членове: Гергана Ж. Кондова
Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
в присъствието на прокурора Д. Ст. Люцк.
като разглежда докладваното от Анита Хр. Велева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20222300600059 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда №1 от 18.01.2022 г. по НОХД № 66/2021г. на РС-Тополовград въззиваемият подсъдим З. А. Н. е признат за невиновен в извършване на престъпление по чл.343б, ал.1 НК, а именно че на **.**.**** г. около 21.00 ч. в гр. ***** по ул.***** управлявал МПС- лек автомобил, марка "*****", модел "*****" с рег.№ * **** **, негова собственост, с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, а именно 1,73 на хиляда, установено по надлежния ред- с протокол за химическа експертиза №****/**.**.**** г. на СХЛ при "*****-*****в" АД- гр. *****. На осн. чл.304 НПК подсъдимият е оправдан по повдигнатото обвинение по посочената материалноправна квалификация.

Срещу присъдата е депозиран протест на прокурор при РП-Ямбол с декларираните твърдения за незаконосъобразност, необоснованост и противоречие на атакувания съдебен акт със събраната доказателствена съвкупност. Отстоява се позиция за несъмнена доказаност и безспорна фактическа установеност на централните въпроси относно авторството на деянието и съдържанието на инкриминираната дейност. Оспорва СЕ като несъответен на еднозначната доказателствена маса подходът на първостепенния съд към доказателствените източници, акцентира се върху конкретната им ролята в доказателствения процес, върху надеждността и достатъчността им да служат за легитимна основа за постановяване на осъдителна присъда. На съдебните изводи обвинителната власт противопоставя собствена доказателствена оценка по отношение показанията на св. В. и св. Б., които установяват консумацията на алкохол, конкретното психоемоционално състояние на подсъдимия на процесната дата. Поддържа се, че цит. гласни източници следва да участват във фундамента на решаващо-оценъчната дейност на контролиращата инстанция, доколкото свидетелите са имали непосредствен визуален контакт с подсъдимия през цялото време до момента, в който същият бил спрял за проверка на ул. "*****" в гр. *****. Така практически в

протеста е кодирано очакване към въззивната инстанция напълно да ревизира заложения в присъдата на ТРС доказателствен анализ и да отхвърли закономерно следващите от него фактически и правни изводи с оглед неотчетената от ТРС достоверна значимост на визираните свидетелски показания.

Открито е допуснато според прокурора от ТРС съществено нарушение на процесуалните изисквания по см. чл.348, ал.3, т.1 НПК, негативно повлияло върху процесуалните права на подсъдимия, като се реферира към неотстранено несъответствие между диспозитива на обвинителния акт / с посочено времеизвършване на деянието около 21 ч. на **.**.**** г/. със съдържимото се фактическо описание в обстоятелствената част на обвинителния акт / с прието времеизвършване на деянието около 17 ч. на **.**.**** г./

В заключение предвид мотивираната позиция за некачествена оценка на доказателствения материал, който ефективно е способствал процеса по сигурно установяване на фактите за авторството и виновността в извършване на инкриминирано деяние, се настоява за отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на компетентния съдебен орган.

Протестът е допустим като подаден в законоустановения срок по чл.319, ал.1 от НПК, от легитимирана страна, отговаря на изискванията за редовност по смисъла на чл. 320 от НПК и е изпълнена процедурата по 321 от НПК.

В о.с.з представителят на държавното обвинение заявява, че поддържа протеста на РП-Ямбол с оглед констатираните в съдебното производство нередности на обвинителния акт, свеждащи се в противоречие между обстоятелствена и диспозитивна част досежно времето на извършване на инкриминираното деяние, които е следвало да бъдат констатирани в разпоредителното заседание пред ТРС по реда на чл.248, ал.1, т.3 НПК. Счита, че в настоящата хипотеза нарушенията могат да бъдат отстранени при условията на чл.335, ал.2 НПК, като въззивният съд отмени присъдата и върне делото за ново разглеждане на друг състав на първоинстанционния съд и от стадия на разпоредителното заседание.

Защитникът на подсъдимия адв. Т. развива съображения за неоснователност на протеста, с аргументи, че подсъдимият сам следва да реши и да формира становище, кои разминавания в обвинителния акт нарушават правото му на защита, като в случая такива не са налице и обвинението е напълно ясно.

Подсъдимият З.Н. в предоставената му възможност за лична защита заявява, че се присъединява към казаното от защитника си, като допълва, че е станал "жертва на шуробаджанащина", т.к. е търсил съдействие от полицията, а се е получил "целия този фарс".

В своята последна дума подсъдимият Н. моли съда да потвърди съдебния акт на ТРС.

Ямболският окръжен съд, след като подложи на преценка аргументите в протеста, както и оплакванията и позициите на страните в съдебно заседание, и след като в указанияте в чл.314 НПК предели на правомощията си провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че са налице допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.348, ал.3, т.1 НПК, които не могат да бъдат отстранени от въззивната инстанция, но са отстранени при ново разглеждане на делото в процесуалния етап на разпоредителното заседание. Тези пороци са засегнали дължимата от първоинстанционния съд преценка на въпросите по чл.248, ал.1, т.3 НПК в проведеното от него на **.**.**** г. разпоредително заседание, в частност – относно годността на внесенния обвинителен акт валидно да постави рамките на процеса на доказване и осъществяване правото на защита. Налице са съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на подсъдимия З. А. Н., допуснати в досъдебното производство при изготвяне на обвинителния акт, неотстранени в стадия на разпоредителното заседание и обусловили в развитие постановяване на незаконосъобразна присъда. Нарушенията са допуснати, както във фазата на досъдебното производство при изготвяне на обвинителния акт, така и в процесуалния стадий на разпоредителното заседание поради липсата на задълбочена, коректно мотивирана и старателна контролна преценка на основанията в чл.248, ал.1, т.3 НПК, предопределящи упражняване на съдебните правомощия в хипотезата на чл.249, ал.2 НПК. Нарушенията са

отстранени и се изразяват в следното:

Обвинението, въз основа на което подсъдимият З.Н. е предаден на съд, съобразно заключителната част на обвинителния акт е за това, че на **.**.**** г. около 21 ч. в гр. *****, по ул. "*****", управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка "*****", модел "*****" с рег. № * **** *, негова собственост с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, а именно 1, 73 на хиляда, установено по надлежния ред-с протокол за химическа експертиза № 3***/**.*.**** г. на СХЛ при "***** *****" АД гр.***** - престъпление по чл.343б, ал.1 НК.

Твърдението за времеизвършване на деянието на **.**.**** г. около 21 ч. , закрепено в диспозитива на обвинителния акт, е в противоречие с хронологично изложената фактология в неговата обстоятелствена част, с която се въвежда качествено различен часови порядък на конкретно осъществяваните съставомерни действия от подсъдимия, реализиращи признаците на предявеното му с обвинението изпълнително деяние. Посочва се, че след употребата на алкохол 2 бири "Хайнекен специално" подс. Н. към 16 ч. с лек автомобил "*****" с рег.№ * **** * отишъл в района на "***** *****" в гр. *****,откъдето след "спречкване с познати лица" се насочил с автомобила към сградата на РУ- Тополовград с цел да подаде сигнал. Служителите Б. и В. придобили непосредствено впечатление, че подсъдимият е в нетрезво състояние, като в процеса на депозиране на сведенията, подсъдимият самоволно напуснал сградата и от паркинга на пл. "***** *****" привел в движение автомобила си и потеглил. Свидетелите В. и Б. последвали със служебен автомобил подсъдимия, който управлявал МПС по ул. "***** *****" в гр. *****,и при подаден звуков и светлинен сигнал от служебния автомобил, подсъдимият отбил в ул. "*****" и спрял. Според изведената в обстоятелствената част на обвинителния акт фактология, впоследствие на място пристигнал св.П., служител на пътен контрол при РУ-Тополовград, който в 17:30 ч. на **.**.**** г. изпробвал обв. Н. за употреба на алкохол с техническо средство "Дрегер Алкотест 7410+" с № ARSE-0151, което отчело концентрация на алкохол в кръвта на подс. Н. от 1,39 на хиляда. По-нататък във фактологичното описание на обвинителния акт е пояснено, че в 18 ч. на обв. Н. му бил връчен талон за медицинско изследване №0051056, с който обвиняемият посетил ФСМП Тополовград, където бил съставен протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол или наркотични вещества или техни аналози.

Явна индикация за допуснато съществено противоречие в конструкцията на обвинителната теза се съдържа в диспозитива на обвинителния акт, в който е фиксиран значително по-късен час на извършване на престъплението по чл.343б, ал.1 НК - в 21 ч. на **.**.**** г. в гр. *****. Този пропуск в подготвителната досъдебна фаза е съществени и непреодолим чрез съдебна корекция. Чрез посочения по-късен час в диспозитива на обвинителния акт се въвежда недопустима времева дистанция и в крайна сметка неопределеност на точния момент на осъществяване на квалифицираната по чл.343б, ал.1 НК съставомерна дейност, която неопределеност практически прекъсва връзката на инкриминираното в диспозитива деяние с фактологията в обстоятелственото изложение относно съдържанието на инкриминираното деяние, развило се във времеви диапазон от 17-17.30 ч. /времето на реализиране на противоправно управление на МПС от подс. Н., спирането на подсъдимия от служителите В. и Б., извършването на проверка за употреба на алокохол с дрегер от органите на пътен контрол/ и 18 ч. /моментът на връчване на талон за медицинско изследване/. Обсъжданото противоречие при определяне на времето на извършване на общественотоопасното деяние е допуснато освен в диспозитива, и в правно-аргументативния абзац в обстоятелствената част на обвинителния акт, очертаващ обективните белези на престъплението по чл.343б, ал.1 НК, където също в контраст с описаните събития в следобедна на **.**.**** г. в диапазона между 17-18 ч., е посочено, че деянието е извършено на **.**.**** г. около 21 ч. в гр. *****, по ул. "*****".

На следващо място, настоящият състав констатира и наличието на противоречие и неяснота в употребената техника на обозначение на мястото на реализиране на съставомерното поведение по чл.343б, ал.1 НК от подсъдимия, като на стр. 1 от обвинителния акт / л.3 от делото/ прокурорът е описал, че служителите В. и Б. "със служебен автомобил последвали обв. Н., като го установили да управлява автомобила по ул. "***** *****". Въведено е уточнението, че впоследствие, след подаден звуков и светлинен

сигнал, обв. Н. отбил в ул. "*****" и спрял управлението от него автомобил. При описание на юридическите белези на извършеното от обективна страна в обстоятелствената част на обвинителния акт, на стр.2 / л.4 от делото/ със сходен фактически израз е вписано, че обв. Н., на **.**.**** г. в гр. ***** **"по ул. ***** /.../ е управлявал моторно превозно средство"**, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,73 на хиляда, установено по надлежния ред. В диспозитива на обвинителния акт, отново във фактологична колизия с изнесеното в обстоятелственото изложение за извършено противоправно управление на МПС по ул. "***** *****", последвано от спиране на ул. "***** ", е конкретизирано местоизвършване на деянието със словесното означение - "по ул. ***** /.../ управлявал моторно превозно средство". По този начин в обвинителния акт не е постигната пълноценна и прецизна детайлизация при очертаване на фактическите елементи, запълващи съдържанието на диспозицията на чл.343б, ал.1 НК чрез пълно описание на пространствените параметри на предявената с обвинението неправомерна дейност. Едностранчивото обособяване на местоположението на преустановяване на изпълнителното деяние /по ул. "*****"/ като място на извършване на престъплението по см. чл.246, ал.2 НПК, освен че внася противоречие с гореописаната фактическа обстановка за управление на МПС по ул. "***** *****", създава затруднения и нарушения в процесуалната годност на обвинителния акт да постави доказателствената основа за валидно развитие на наказателния процес пред съда.

Без съмнение правото на обвиняемото лице да разбере в какво престъпление е обвинено чрез максимално точно, ясно и непротиворечиво изложение на фактическите подробности относно времето, мястото, начина на извършване на деянието в обстоятелствената част на обвинителния акт и тяхното смислово-логическо и формално-нормативно единство в неговия диспозитив е фундамент на гарантираното му в НПК право да се защити, независимо от възражението на защитата, че подсъдимият сам решава, кога правото му на защита е нарушено. Един от същностните аспекти, имплицитно включени в правото на защита на обвиняемия/ подсъдимия се свежда в неограничената възможност за ефективна организация и изграждане на защитната теза срещу точно и еднозначно формулирани факти, запълващи диспозицията на правната норма, посочена в обвинителния акт като правна квалификация на престъплението. Тук следва да се обърне внимание на обстоятелството, че съгласно нормата на чл. 7 НПК съдебната фаза заема централно място в процеса, а досъдебната такава е подготвителна. Именно в съдебна фаза на база качествено изготвена, лишена от дефицити и противоречия обвинителна конструкция, определяща максимално точно и непротиворечиво рамката на доказване, се разгръща пълноценно приложението на всички принципи и гаранции на наказателния процес. Възможността за ефективно упражняване правото на защита, в наказателното производство е интегрална част и основополагаща предпоставка за реализиране правото на справедлив процес, гарантирано от чл. 6 ЕКЗПЧ. Следователно, липсата на единство между диспозитив и обстоятелствена част на обвинителния акт, опорочава същия, доколкото пречат възможността да се разбере действителната воля на обвинителната власт и по този начин сериозно накърнява процесуалните права на подсъдимия. Сериозно е засегната възможността му да концентрира защитните си усилия в процеса по събирането и проверката на доказателства срещу еднозначно и непротиворечиво формулирани фактически направления, относими към базисните обективни и субективни характеристики на вмененото му престъпно деяние.

Не е спорна функцията на обвинителния акт в наказателния процес, валидно да очертава обективните и субективни параметри на престъплението, в което се обвинява привлеченото лице, съобразно индивидуализираната материално-правна квалификация и да предоставя изчерпателна конкретизация на фактите относно извършването на деянието. Тези негови същностни характеристики произтичат от предназначението на обвинителния акт да определи предмета на доказване по делото и да очертае рамките, в които ще се развие процесът на доказване. Валидно за наказателната отговорност и произнасянето на съда е обвинението, формулирано в обвинителния акт. Съобр. т.4. 2 от Тълкувателно решение № 2/2002 г. по т. д. № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС дефицитите в съдържанието на обстоятелствената част на обвинителния акт следва да се преценяват в светлината на въпроса, дали установените непълноти се отнасят до съставомерните признаци на деянието и участието на обвиняемия в него, за да се изведе генералната преценка, дали е нарушено

предназначението на обвинителния акт да формулира така обвинението, че да определи предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на обвиняемия. Според визирания в чл.246, ал.2 НПК законодателен стандарт, в обстоятелствена част е необходимо да фигурира описание на фактите относно начина, времето и мястото на извършването на престъплението, както и другите обстоятелства, лимитирани в цит. разпоредба. В конкретния случай е допусната неяснота в темпоралната конструкция на обвинението, която обуславя невъзможността на подс. З.Н. да разбере в конкретика фактическите и правни рамки на предявеното му обвинение. Отсъствието на тази абсолютна, изначална процесуална предпоставка, заложена в синтезно указанията в чл.246, ал.2 НПК изисквания за качество на обвинителния акт, нарушава прокламираното в НПК право на подсъдимия да организира адекватно защитата си. Гореобсъдените драстични противоречия относно времето на извършване на деянието, създават една недопустима неопределеност, неяснота, и времева вариативност, която практически заставя подсъдимия да се защитава срещу неконкретизирани хипотези относно времето на изпълнение на квалифицираното по чл.343б, ал.1 НК престъпление. Видимо от някои доказателствени материали, в т.ч. /протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози на ФСМП- Тополовград/ е закрепен час 18,10 на **.**.**** г. на вземане на кръвна проба на подсъдимия Н.,който още веднъж илюстрира радикалния характер на констатираното в диспозитива несъответствие на посочения час 21 ч. на **.**.**** г. на осъществяване на престъплението. Очертаното несъответствие не само затормозява формалната логика и последователността на доказателствения процес. По своите процесуални последици то изправя подсъдимия пред невъзможността да разбере, кое всъщност е инкриминираното с обвинителния акт неправомерно деяние, за което е привлечен към наказателна отговорност, т.к. финализиращото вземане на кръвно изследване във ФСМП-Тополовград, не би могло да предшества момента на самата реализация на инкриминираната дейност в обективната действителност.

Предвид последователно изброените фактически твърдения в обстоятелствената част на обвинителния акт за място на осъществяване на изпълнителното деяние " по ул. *****", с отбиване и спиране на "ул. *****", формулираното впоследствие в обстоятелствената част и в диспозитива, място на противозаконно управление на МПС "по ул.*****" носи не само различна информационна стойност относно пространствения периметър на осъществяване на деянието. С този подход на разнопосочно отразяване на факти и конструиране на несъответстващ на тях диспозитив, възниква противоречие, отразяващо взаимно изключващи се фактически версии и в крайна сметка неяснота, дали подсъдимият единствено е спрял на ул. "*****", или именно по тази улица е реализирал инкриминираната форма на престъпна дейност.

По изложените съображения в рамките на проверката, ориентирана към процесуалната законосъобразност на контролираната присъда, ЯОС формира убеждение, че ТРС е приел за разглеждане негоден обвинителен акт. ТРС, считайки се за обвързан от настъпилата процесуална преклузия по см. на чл.248, ал.3 НПК, предвид констатираното съдържателно несъответствие на обвинителния акт с изискванията по чл. 246, ал.2 НПК, е признал подсъдимия Н. за невиновен по повдигнатото обвинение за престъпление по чл.343б, ал.1 НК.

Времето и мястото на извършване на деянието са съществени елементи от състава на всяко едно престъпление, поради което се явяват и задължителен реквизит съобр. указанието на чл.246, ал.2 НПК на обвинителния акт и трябва да бъдат надлежно и конкретно описани във фактическата обстановка, приета от прокуратурата. Обсъдените противоречия между обстоятелствена част и диспозитив, касаещи съществени реквизити като време, място на извършване на деянието, обуславят оценката за изначална негодност на обвинителния акт да постави начало на съдебна фаза на процеса. Съгласно чл. 246, ал. 2 от НПК и Тълкувателно решение № 2 от 2002 г. на ОСНК на ВКС времето и мястото на извършване на деянието са задължителни реквизити и противоречивото им установяване, респ. празнотите и неяснотата, съставляват всякога съществено процесуално нарушение, ограничило правото на информираност на подсъдимото лице /част от правото на справедлив процес по чл. 6, § 3, б. "а" от ЕКЗПЧОС/. Заключителната част на обвинителния акт представлява своеобразно

обобщение на фактическите констатации, поради което те следва да оформят логическо единство и противоречия между тях и основните им реквизити са недопустими.

В повдигнатото обвинение е налице изначален недостиг на факти, обуславящ като своя закономерна последица ограничаване правото на подсъдимия да се защитава освен по посочената правна квалификация и по фактите, изложени в обвинителния акт. А единственият възможен изход от създалата се процесуална ситуация пред въззивния съд, е присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато на друг състав на първоинстанционния съд от стадия на разпоредителното заседание. Така допуснатото нарушение е от категорията на посочените в чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК и не може да бъде saniрано от въззивния съд с оглед изключителните правомощия на прокуратурата да повдига обвинение срещу определено лице за негова противоправна и общественноопасна дейност, която осъществява признаците на състав на престъпление, както и да избира формата на изпълнителното деяние и да конкретизира времето и мястото на извършването му. Преклузивните срокове, лимитирани в чл. 248, ал. 3 НПК, обвързват единствено участниците в разпоредително заседание в производството пред ТРС, не и ревизионните правомощия на въззивната инстанция, която във всички случаи е задължена да извърши цялостна проверка на процесуалната законосъобразност на оспорения пред нея съдебен акт, в т.ч. да контролира правилността на преценката на първата инстанция, формирана по въпросите от категорията на изброените в чл. 248, ал. 1 НПК.

С оглед изложеното постановената първоинстанционна присъда следва да бъде отменена изцяло поради изначална негодност на внесения за разглеждане в ТРС обвинителен акт. В коментирания контекст, ЯОС намира за реализирана процесуалната хипотеза на чл. 334, ал. 1, т. 1 от НПК, предвид което следва да върне делото на първоинстанционния съд, от стадия на разпоредителното заседание, което да се проведе от друг съдебен състав с разглеждане на въпросите, визирани в чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 1, вр. чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 1 вр. с ал. 1, т. 2, вр. от НПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда №1 от 18.01.2022 г. по НОХД № 66/2021 г. на Районен съд-Тополовград.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на РС-Тополовград от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____